

[Inger Gautier Schmit.]

skynde dens Arbejde og eventuelt hurtigst muligt fremkomme med Forslag, vil jeg henstille til den højtærede Minister, om han saa ikke i hvert Tilfælde kunde supplere denne Kommission med enkelte Medlemmer, som gav Udtryk for et mere almenmenneskeligt Synspunkt. Denne Kommission er nemlig overvejende sammensat af Læger og Jurister, der har en forudfattet positiv Indstilling med Hensyn til at gøre et betydeligt Fremskridt i denne Sag, og jeg kunde derfor meget ønske, at den højtærede Justitsminister vilde supplere Kommissionen med Medlemmer af en mere neutral Indstilling.

Jeg skal saaledes paapege, at det, da det i saa høj Grad er en Kommission, der drejer sig om Kvinder, vilde være særdeles heldigt, om der ogsaa fandtes en Repræsentant for Husmoderforeningerne og ligeledes en Repræsentant for den kristelige Ungdomsforening, Kristelig Forening for unge Kvinder. Det er nemlig meget afgørende, hvilke Resultater en saadan Kommission kommer til, og hvis den i alt for overvejende Grad er sammensat af Mennesker med en forudfattet Indstilling, mener jeg ikke, at den rigtig vil give Udtryk for Folkets Opfattelse i al Almindelighed, hvilket var særdeles ønskeligt netop i et saadant Befolkningsspørgsmaal.

Den højtærede Justitsminister fandt sig foranlediget til at være krænket over forskellige Udtalelser, som var fremsat over hans Virksomhed som Socialminister. Jeg skal ikke nærmere komme ind paa det, da Ministeren ikke er til Stede, kun maa jeg udtale min Forbavselse over, at den nuværende Justitsminister vilde udtale sig nedsættende om et Medlem af det andet høje Ting, idet Ministeren meget vel i det høje Landsting kunde fremkomme med saadanne Udtalelser, som det ærede Landstingsmedlem saa selv vilde kunne svare paa.

Dernæst vil jeg gerne gøre et Par korte Bemærkninger til den højtærede Kirkeminister. Den højtærede Minister har jo nylig tiltraadt sit høje Embede og har maaske ikke haft Anledning til i tilstrækkelig Grad at sætte sig ind i de forskellige Sager, som har ligget i Ministeriet i nogen Tid, og jeg vil derfor tillade mig at minde Ministeren om, at der fra det kirkelige Udvalg, som blev nedsat i 1928 — vi kan snart ikke huske Datoen —, og som saa sandt ikke har overrendt Ministeriet med Anmodninger, sidste Foraar blev rettet en Henvendelse til Regering og Rigsdag om at tage under Overvejelse, under alvorlig Overvejelse staar der

endog, hvilke ekstraordinære Foranstaltninger der snarest kan tages til Afhjælpning eller dog Lindring af det i de sidste Aar fremkomne Misforhold ved den kirkelige Ligning, som man fandt uforsvarligt og katastrofalt for Kirkens Liv. Man henpeger paa Besparelse eller paa Ændringer i Ligningsreglerne.

Denne Henvendelse, som dog maa komme med en vis Vægt, da den kommer fra dette ærværdige Udvalg, har tilsyneladende ikke i mindste Maade gjort Indtryk paa den tidligere Kirkeminister, men jeg kan ikke tænke mig andet, end at den nuværende Kirkeminister, som har aabne Øren selvfølgelig for alle de Opgaver, som maatte lægges hen til ham, med større Velvilje og Forstaaelse vil tage denne Henvendelse op. Pure at lade den ligge eller gaa i Papirkurven kan man dog sikkert ikke, naar en Henvendelse kommer fra en Kommission, der dog er Repræsentant for hele den danske Folkekirk. Jeg haaber derfor, at den højtærede Kirkeminister vil tage denne Sag op til alvorlig Overvejelse, hvilket jeg tror i høj Grad er paakrævet.

Maa jeg i denne Forbindelse tillige bede Ministeren om at tage under Overvejelse, at der gennemføres Ændringer med Hensyn til det meget abnorme Forhold, at en Hustru ganske automatisk gaar ud af sit Medlemsforhold til Folkekirken, naar Manden ikke vil betale Kirkeskat. Hun kan selvfølgelig godt blive ved at søge til Kirken og faa sine Børn døbt og konfirmeret o. s. v., men hun taber sin Medlemsret i den Forstand, at hun ikke har Valgret eller Valgbarhed til Menighedsraadet. At dette er urimeligt, maa enhver kunne indse, og jeg henstiller derfor, at den højtærede Kirkeminister ændrer dette Forhold.

Saa vil jeg endelig kun til sidst udtale, at den højtærede Kirkeminister jo over for det kirkelige Udvalg har udtalt sig med den samme, jeg kan sige fromme Hengivenhed som hans Forgænger i Embedet, at Udvalget maatte jo have sin Tid, og saa kunde man dog maaske engang haabe, at det kom til et Resultat. Der har desværre, kan jeg sige, paa Grund af en vis Illoyalitet været ikke saa lidt fremme i Pressen om det kirkelige Udvalgs Arbejde, trods det at Medlemmerne har Tavshedspligt. Det skal jeg nu ikke opholde mig ved, det er jo ikke noget usædvanligt i denne Bygning, men jeg maa mene, at det vilde forne ikke saa lidt paa Udvalgsarbejdet, som vi alle i denne Sal ønsker afsluttet — herom er jeg aldeles ikke i Tvivl —, hvis man havde en lille Smule Klarhed over de politiske Linier, som er trukket med Hensyn til Regeringspartier-